SPORTUL magazin

SCURT ISTORIC AL UNUI PASIONANT DUEL SPORTIV

Probabil că mulți dintre spectatorii care vor lua loc astă-seară în tribunele sălii Floreasca pentru a asista la jocul dintre reprezentativele masculine de handbal ale României și Cehoslovaciei știu că această partidă are o veche și pasionantă tradiție. În acest sens, este suficient să amintim că în lupta pentru supremația mondială aceste două team-uri s-au întîlnit în mai multe rînduri, furnizînd partide memorabile. Chiar și întrecerile cu caracter amical care au pus față în față, de-a lungul anilor, cele două redutabile selecționate au stîrnit un enorm interes, situîndu-se mai întotdeauna printre capetele de afiș ale diferitelor sezoane.

Prima întîlnire directă — la 2 martie 1958 (Magdeburg), în seriile celui de-al 3-lea campionat mondial. Cehoslovacia a învins atunci cu 21—13, după o repriză perfect egală (9—9) și avea să repete figura doi ani mai tîrziu, în amicalul de la Bratislava: 21—12 (13—6).

● Din nou în serie cu acești mari handbaliști la campionatul mondial din 1961, desfășurat în R. F. a Germaniei. Era primul meci în competiție și naționala noastră nu reușise să se încălzească: 8—12 (3—3), dar echipa lui König a trebuit să depună mari eforturi pentru a cîștiga. Jucătorii români și-au luat însă o strălucită revanșă chiar în finala campionatului. După 80 de minute de joc, la cea mai înaltă tensiune (4—4 la pauză și 7—7 la scurgerea timpului regulamentar) și la capătul unor eforturi care cu greu se pot uita, Mircea Costache II a înscris, în cea de-a 4-a prelungire, golul victoriei: 9—8, un gol care a proiectat în vîrful ierarhiei mondiale selecționata noastră masculină.

● Au existat comentatori care, în anii ce au urmat, apreciau nu pe deplin meritată victoria de la Dortmund, socotind-o mai mult un rod al hazardului decît al unei superiorități evidente. Acest motiv îi determina să acorde prima șansă echipei cehoslovace la următoarea ediție a C.M., cu atît mai mult cu cît de data aceasta ea avea și enormul avantaj al terenului propriu.

Sorții au decis ca cei doi titani ai handbalului masculin să se întîlnească în drumul lor spre întîietate în semifinale. „Zimny Stadion" din Praga se transformase într-un adevărat vulcan în ziua de 13 martie 1964, cînd cele două echipe și-au început îndîrjita lor dispută. Handbaliștii români au jucat admirabil: după 30 de minute, scorul le era favorabil cu 9—7, iar în min. 53 cu 15—10. Victoria nu le mai putea scăpa, cu tot forcingul disperat din ultimele minute al adversarilor. Rezultatul final: 16—15, avea să deschidă drumul echipei noastre spre cea de-a doua cunună de campioni ai lumii.

● Chiar în vara acelui an (1964) la Budapesta s-a organizat un mare turneu internațional dotat cu **„Cupa Dunării"**. România a prezentat o formație nouă, în care antrenorii acordaseră credit mare tineretului: Gațu, Goran, Popescu, Penu ș.a. În finală, din nou față în față, România și Cehoslovacia. Nimeni n-ar fi îndrăznit să pună la îndoială victoria handbaliștilor cehoslovaci, prezenți cu echipa lor de aur: Vicha, Trojan, Mares, Duda, Havlik, Herman, Beneș. Dar... Surpriză de mari proporții. România a învins și încă la o mare diferență: 18—12.

● Și iată pe handbaliștii cehoslovaci evoluînd pentru prima oară sub cupola sălii Floreasca. Oaspeții se pregătiseră cu mare atenție pentru această partidă (20 decembrie 1964), mai ales că de trei ani ei nu reușiseră să mai obțină cîștig de cauză. A fost o întrecere aprig disputată, scorul alternînd în permanență. În cele din urmă, zeița Fortuna a surîs din nou românilor: 19—17 (12—9), care în acest fel reușeau să ia pentru prima oară avantaj în palmaresul întîlnirilor directe (4—3). Nici în partidele care au urmat (noiembrie 1966) cehoslovacii nu au reușit mai mult. Conduși la pauză (9—5) în meciul de la Praga, românii au avut resurse pentru a smulge gazdelor un draw (14—14) pe deplin meritat. Două zile mai tîrziu, la Bratislava, tricolorii înregistrau cel de-al 5-lea succes în fața celor care peste două luni aveau să triumfe la cel de-al VI-lea campionat mondial: 15—11 (9—6).

● Deci, un nou campionat al lumii. În Suedia, de această dată. Handbaliștii români nu manifestă însă aceeași superioritate ca la edițiile anterioare. Ei fac pași spre finală, dar greu, cu eforturi și mari emoții. În semifinale, sorții nu-și schimbă preferințele și pun din nou față în față reprezentativele României și Cehoslovaciei. Dar, acum, lucrurile s-au schimbat. Jucătorii români, nervoși și epuizați fizic de o suită de partide grele, ratează ocazie după ocazie (5 lovituri de la 7 m!!!), în timp ce handbaliștii cehoslovaci, evident mai proaspeți și avînd în Duda un „tunar" în formă excepțională, se detașează în învingători: 19—17 pentru Cehoslovacia. Astfel, echipa României depune cununa de lauri, pe care a deținut-o timp de 6 ani, în mîinile jucătorilor cehoslovaci, care după 24 de ore cîștigau și finala C.M., dispunînd de Danemarca cu 14—11 (8—8).

Astăzi, urmează a 11-a întîlnire dintre aceste două selecționate. Cine va fi învingătorul?

Gheorghe Covaci, Olimpiu Nodea, Aurel Bulgaru și Otto Telman — patru dintre eroii întîlnirilor România — Cehoslovacia și ai altor succese de prestigiu ale reprezentativei noastre, surprinși de fotoreporterul Aurel Neagu în timpul festivităților de premiere, organizate de Federația română de handbal cu prilejul retragerii lor din activitatea sportivă.
Sărbătorirea a avut loc în sala Floreasca, în pauza meciului România — Iugoslavia.

Duminicile unui nesportiv

PAAVO NURMI

Pe Väinö Aaltonen, sculptorul ale cărui degete au modelat statuia lui Paavo Nurmi îl cunoscusem, mai demult, la Helsinki. Pe Nurmi, însă, nu-l văzusem decît în treacăt, acum un sfert de veac, pe un bulevard al capitalei finlandeze. Cam acolo unde se ridică azi statuia alergătorului și campionului olimpic, devenit pentru poporul său și pentru o bună parte a lumii civilizate simbolul voinței transformate în agilitate și viteză. Atunci, Nurmi nu împlinise cincizeci de ani, avea părul de culoarea morcovului pălit și mai alerga pe stadion. Acum, tîmplele i s-au aburit și pe-un ochi i s-a lăsat oblonul de negură al unei afecțiuni oftalmologice. A rămas cu toate acestea drept și svelt, deși se sprijină în baston, fiindcă picioarele, odinioară cele mai sprintene de pe tot globul, nu-l mai ascultă.

Mă primi rezemat de speteaza unui fotoliu, păstrînd ceva în atitudine și gest din ținuta campionului olimpic de altădată. Pe chipul lui alungit mijiră un început de zîmbet, cînd i-am spus că fusesem prieten de-un anotimp sau două cu sculptorul Aaltonen.

— A fost modestia devenită om — răspunde Paavo Nurmi. Se străduia mereu să lucreze, fiindcă, spre a putea trăi între oameni, avea nevoie să nu se creadă cu totul de prisos. Și, cînd te gîndești, a fost unul dintre cei mai mari artiști ai Finlandei contemporane. Modestia aceasta începe, din păcate, să dispară. Din artă și din sport deopotrivă. Ele nu mai slujesc adesea dorința de a fi „altfel" a omului, ci doar divertismentul, distracția, recordul. Recordul pune ștampila lui pe toate preocupările omului de azi. Am fost și eu un făuritor de recorduri, și nu le disprețuiesc. Omenirea face pași gigantici datorită lor. Mă îngrijorează însă recordul transformat în scop: începe să nu ne mai intereseze omul, ci cifra pe care el o realizează. În sport, bunăoară, cu toată dezvoltarea medicinii sportive, sîntem gata să supunem organismul la eforturi ce nu-i sînt proprii, de dragul unui rezultat mai bun. Eu am alergat repede pentru că am avut picioarele lungi de la natură, plămîni sănătoși și inima rezistentă. Am alergat mult peste limita de virstă a atleților, dar cînd am simțit că obosesc, am părăsit stadionul de la o zi la alta. Nu se ține seama azi suficient de factorul oboseală. De aici, sforțarea dincolo de orice margine. De aici și rapida degradare fizică și nervoasă a multor sportivi. Avem nevoie, însă, nu numai de recorduri, ci și de puțină fericire. Sportul e o cale simplă și oricui accesibilă spre această fericire. Cu condiția ca el să rămînă supus omului și nu invers. Nu mă bucură de fel comercializarea competițiilor în atîtea țări ale lumii. Nu mă bucură nici ridicarea sportivilor pe treapta „stelelor" de cinematograf sau muzică ușoară. Un adevărat sportiv nu e niciodată vedetă, fiind înainte de orice un om modest și serios, care iubește natura, trăind într-o strînsă comuniune cu ea. Plutește oarecum între cer și pămînt...

— Ca statuia pe care Aaltonen a modelat-o după domnia-ta, Paavo Nurmi — am intervenit.

— Întocmai — răspunse fostul olimpionikos. Ca statuia mea, ca atîtea statui făurite de mîna lui Väinö Aaltonen.

Cînd am ieșit de la Nurmi, în pretimpuria iarnă finlandeză, o dungă stacojie înroșise cerul. Într-un amurg asemănător a pornit Väinämöinen, eroul Kalevalei, pe luntrea-i de aramă, către zare, intrînd în nemurirea poporului său.

George SBÂRCEA

Helsinki, noiembrie 1968

„SCAMATORIA"...

Cu mai bine de două luni în urmă, ziarul nostru a anunțat cititorilor săi că un tînăr antrenor român de handbal a fost invitat în Suedia să pregătească una din cele mai bune formații de club din această țară, în care handbalul se bucură de o popularitate și o dezvoltare deosebită.

Un timp, n-am prea primit vești de la Ioan Schuster, care, instalat de Göteborg, luase în primire formația masculină R.I.K. Göteborg, *de mai multe ori campioană a Suediei. Apoi am primit scrisori în care ne vorbea despre munca lui, despre ritmul de lucru și metodele impuse de el jucătorilor suedezi, care le numeau — în glumă, firește — „tortûrile lui Schuster". Am aflat, astfel, că a avut și unele mici neînțelegeri, legate tot de cantitatea de muncă, pe care însă le-a rezolvat, impunîndu-și punctul de vedere. Ceea ce îl îngrijora mai mult era că, așa după cum mărturisea într-o scrisoare, va trebui să facă pe „scamatorul" și să pregătească echipa într-un timp scurt și de o așa manieră încît la primul joc de campionat să se cunoască mîna unui antrenor român. Simțeam din aceste rînduri marea lui îngrijorare, dar noi, cei din țară, nu ne temeam, pentru că cunoșteam capacitatea și puterea de muncă a lui* Ioan Schuster.

Și așteptările noastre nu au fost înșelate. De la primele partide, R.I.K. Göteborg și-a surclasat adversarii, reinstalîndu-se în fruntea ierarhiei formațiilor masculine ale Suediei. După meciul de debut, în care R.I.K. a învins categoric, în deplasare, formația M. P. (cea care a efectuat recent un turneu în România) cu 31—18 (14—10), diferență de scor neobișnuită în campionatul suedez, ziarele din Stockholm și Göteborg au consacrat spații largi comentariilor despre „minunea" petrecută la R.I.K. În interviurile solicitate lui Ioan Schuster, *acesta a vorbit despre metodele lui de muncă, metode specifice handbalului nostru și pe care și le-a însușit încă de pe băncile Institutului de Educație Fizică și Sport.*

Rezultatele bune obținute de Ioan Schuster *au determinat forurile sportive locale din Göteborg să organizeze un curs de antrenori și instructori sub directa lui conducere, solicitîndu-i să se ocupe, în limita timpului disponibil, și de echipa feminină a clubului R.I.K.*

Dum cum se vede, „scamatoria" lui Ioan Schuster a reușit. Și a reușit pentru că nu este, de fapt, vorba de un truc, ci de muncă, seriozitate și perseverență.

Călin ANTONESCU

CULESE DIN DIVIZIE

Meciul de la Craiova a fost, cum se spune, un „recital Oblemenco". Ce-ar fi să-l preia O.S.T.A. și să-l dea săptămînal?

★

Cea de-a doua echipă din Arad, promovată anul acesta în divizia A, are cele mai multe goluri primite. Vrea să fie Vagonul... cu goluri?

★

Politehnica Iași a urcat pe locul șase în clasament. Oare pentru retur, viitorii ingineri au planuri mai mari?

★

Se spune că unii jucători din Giulești s-ar fi îngîmfat. Așadar, pe lîngă rapidele cu aburi, a apărut și Rapidul cu fumuri!

★

Pe stadionul din Ploiești, 30 de minute a fost un adevărat derby.

Restul...: alături, pe hipodrom...

★

În Giulești, Dinu a ratat un penalty! Gurile rele spun că dacă punea mingea la 18 m și avea zid în față, era gol sigur...

P. B.

VICTORIE

Cîți dușmani trebuie să dobor!
Cîți dușmani.
Pe moșneagul Inerție
Și pe Greul-pămîntului,
Odalisca Lene,
Livida Slăbiciune,
Vrăjitorul Somn, fratele Morții...
Trebuie să ucid
Gîfîita, astmatica oboseală,
Ispitele ambroziei de aici,
Zîmbetele Evei
Și, mai ales, hidra numită Îndoială...
Ca să aud, pe podium,
Strigîndu-se numele țării mele
Alături de numele meu.

Vasile DIACONESCU-Brașov

La Poiana Brașov

CU ANTONELLA LUALDI ȘI RICHARD JOHNSON

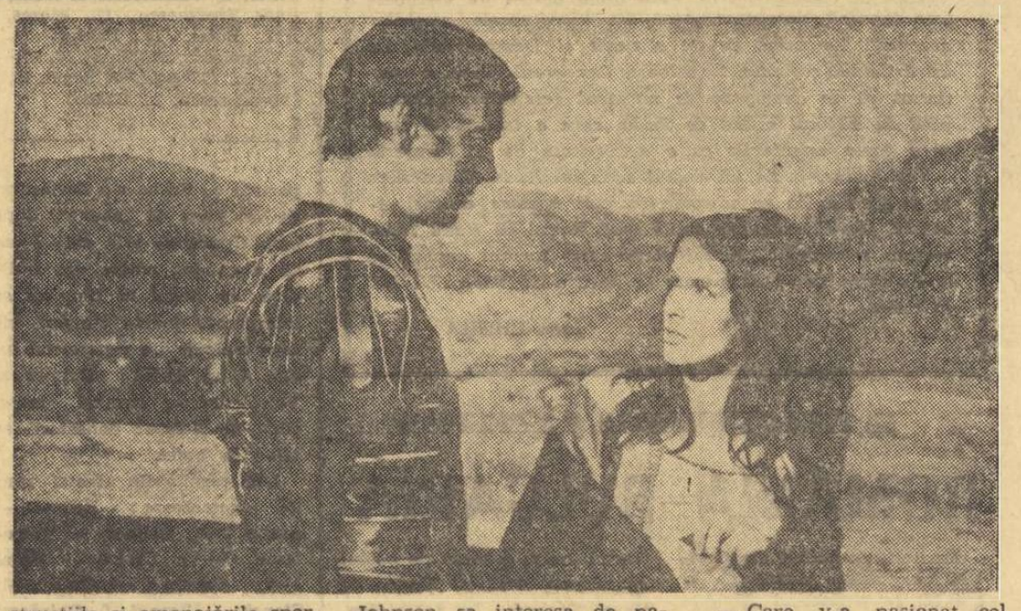

Ecranele cinematografelor noastre prezintă filmul românesc „Columna", ai cărui protagoniști sînt Antonella Lualdi și Richard Johnson, nume cunoscute iubitorilor celei de a 7-a arte.

Iarna trecută, în timpul turnării filmului, cei doi oaspeți străini au vizitat des pîrtiile de schi de la Poiana Brașov.

— Specialiștii afirmă că schiați la fel de bine ca o campioană. Îndrăgiți de mult acest sport? am întrebat-o, pe Antonella Lualdi.

— O! De cînd eram de o șchioapă. Cred că nimic nu poate egala plăcerea unei coborîri vijelioase pe o zăpadă puțin afînată. Și, sînt fericită că atît soțul meu cît și copiii îndrăgesc — și ei — schiul. Constituim, deci, o „echipă" bine închegată! Regret că nu sînt prezenți aici. Poiana Brașov rivalizează cu orice stațiune montană, iar construcțiile și amenajările sportive sînt minunate.

În altă ordine de idei, vreau să vă spun că, înainte ca Dino de Laurentis să mă fi distribuit în primul meu rol, eram o sportivă multilaterală. Gimnastica constituia marea mea pasiune. Filmul m-a „furat" însă... sportului. Dar nu complet. Orice rol necesită o pregătire deosebită, cuprinzînd — așa cum este firesc — și condiția fizică. Astfel, pentru rolul Andradei, nepoata regelui dac Decebal, gimnastica, tirul, înotul etc. au fost doar cîteva din sporturile cu care m-am reîntîlnit bucuroasă.

În timp ce Antonella Lualdi ne vorbea despre pasiunile ei sportive, Richard Johnson se interesa de patinoarul artificial care se află în construcție la Poiana Brașov. Directorul complexului, Aurelian Negritu, participant la discuții, îi relata că — în iarna anului '68 — se va putea patina indiferent de capriciile vremii.

Aflăm, așadar, că lui Richard Johnson îi place — dintre sporturile de iarnă — patinajul.

— Dar alte sporturi? l-am întrebat exact în momentul în care se ridica, dornic să se reîntoarcă pe pîrtia de schi.

— Fotbalul, ne-a răspuns fără ezitare. Cunosc mulți jucători celebri și am asistat la numeroase meciuri.

— Care v-a pasionat cel mai mult?

— Știu eu? Cred că finala campionatului mondial.

— Numai datorită faptului că țara dv. a reușit să intre în posesia mult rîvnitului trofeu?

— Nu. Iubesc fotbalul ca spectacol, ca întrecere bărbătească.

★

Discuția ar fi putut continua. Despre pasiunile sportive ale celor doi oaspeți putem afla multe alte amănunte. Afară era însă o zi de schi care merita a fi folosită, fără nici o pauză pentru... interviuri.

Aurel CRIȘAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

2. Turnu Severin n-a avut niciodată o echipă de fotbal în divizia A. S-ar părea că Metalul vrea să ne ofere prilejul de a răspunde în viitor afirmativ, la această întrebare!

GEORGE EMIL CRUȚESCU, BUCUREȘTI. 1. Vă rugăm să ne faceți o vizită la redacție. 2. Am reținut epigrama adresată unui halterofil, învingător la limită:
Cînd toți te și vedeau învins,
Sub al ambiției impuls,
Te-ai concentrat și, la „împins",
Un rezultat mai bun al... „smuls"!

MARIAN SFART, BUCUREȘTI. 1. Pe ce adresă i se poate scrie telereporterului Cristian Țopescu? De bine sau de rău? În orice caz, notați: str. Doctor Felix nr. 66 — sectorul 8, București.

I. PROTOPOPESCU, BUCUREȘTI. Reținem, cu interes, informația pe care ne-o comunicați: **„În echipa de fotbal a elevilor din orășelul englez Teiscombe joacă o... fetiță în etate de 12 ani — Christine Read. În campionatul regional, cîștigat de această echipă, ea a înscris 13 goluri".** La noi, Oblemenco e golgeterul campionatului numai cu 10 goluri marcate!

ION DOGARU, RÎȘNOV. Colegul dv. de serviciu se înșeală: meciul F.C. Argeș — Ferencvaros Budapesta n-a fost transmis în direct la televiziune.

AURELIAN CRISTEA, MORENI. Încă mai există controverse în problema golurilor înscrise în deplasare, din competițiile europene? Ele nu se socotesc dublu din... oficiu. Numai în cazul cînd, în baza normelor obișnuite, două echipe se află la egalitate de puncte și de golaveraj, departajarea lor se face socotindu-se dublu golurile marcate în deplasare. Dacă și în acest caz egalitatea este perfectă, se recurge la tragerea la sorți (pînă în SFERTURILE de finală, cînd nu mai este în vigoare acest sistem de departajare, folosindu-se exclusiv normele obișnuite și ajungîndu-se, în caz de egalitate la puncte și la golaveraj, fără se mai dubleze golurile înscrise în deplasare, la al treilea meci). Fiind vorba de OPTIMI de finală, iată cum se prezintă situația în „Cupa cupelor", pentru Dinamo București și West Bromwich Albion. 1. Dacă meciul retur, de la Birmingham, se termină 0—0 (ambele echipe au acumulat, deci, cîte două puncte și au golaveraj 1—1), se califică West Bromwich Albion. 2. În cazul unui rezultat de 1—1, se joacă prelungiri, după care, dacă stăruie egalitatea, se procedează la tragerea la sorți. 3. Tot un rezultat de egalitate, dar la nivelul 3—2, (unde-ar da dumnezeu!), îi califică pe dinamoviști, deoarece scorul ambelor meciuri fiind 3—3, prin dublarea golurilor înscrise în deplasare el devine 5—4 pentru Dinamo București. 4. Dacă bate Dinamo, nu mai e nevoie de nici o socoteală. E preferabilă, deci, această soluție-!

Ilustrații **N. CLAUDIU**

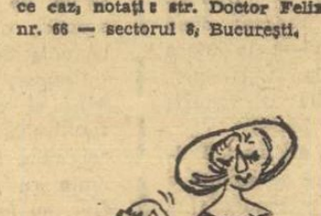

ÎNTREPRINDEREA DE PREFABRICATE DE BETON ARMAT
„PROGRESUL" — București

Șos. Giurgiului nr. 5, Jilava

ANGAJEAZĂ IMEDIAT:

— electricieni de înaltă calificare, categ. 7—8
— instalatori sanitariști, categ. 5—6

Informații suplimentare se pot cere la telefon 23.40.40, interior 14, serviciul organizarea muncii.

UZINA DE ANVELOPE
„Danubiana"

prelungirea șos. Olteniței nr. 181, autobuz nr. 44,

angajează personal (bărbați) pentru calificare în meseria de operatori chimiști prin cursuri de scurtă durată.
Condiții de angajare:
— absolvenți ai cursului elementar
— vîrsta între 18—40 ani
— domiciliul stabil în București, comunele subordonate sau localități aparținînd Județului Ilfov, situate în apropierea șoselelor: București—Oltenița, București—Giurgiu și București—Alexandria, la distanța de maximum 50 km de unde să facă naveta zilnic cu autobuzul, costul fiind suportat de uzină.
Pe timpul școlarizării, cursanții vor fi remunerați cu salariu de 948 lei lunar.